

de bestemming van het Hebreeuwse volk vervuld en haar grootheid ontdekt. Wij zeggen dit niet in een geest van proselitisme, maar in een geest van gehoorzaamheid aan het Woord van God, omdat het **zeker is dat de hereniging van Israël met de Kerk een herschikking in de Kerk met zich mee zal brengen**; het zal een **bekering aan beide zijden** inhouden. Het zal ook een hereniging van de Kerk met Israël zijn.

Messiasbelijdende Joden: de genezing van de eerste scheuring

Het herstel van het Joodse volk als natie is een wonderlijk teken en een gelegenheid voor de Kerk zelf, **waarvan we het belang op dit moment nog niet kunnen vatten**. Nu pas kan Israël de kwestie van Jezus van Nazaret opnieuw opnemen en in zekere mate is dat ook wat aan het gebeuren is. Een flink aantal Joden is begonnen Jezus te erkennen als *'de heerlijkheid van Israël'*. Zij erkennen Jezus openlijk als de Messias en noemen zichzelf 'Messiasbelijdende Joden'. Zij helpen ons om bepaalde sombere verwachtingen te overwinnen, omdat ze ons doen beseffen dat **de grote eerste scheuring die de Kerk heeft getroffen en verarmt**, niet zozeer de scheuring is tussen Oost en West of tussen de katholieken en de protestanten, maar des te meer de fundamentele scheuring **tussen de Kerk en Israël**.

De heerlijkheid van Israël, Zijn volk

Het feit dat Christus is *'een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen* (= de niet-Joden)', wordt niet gezien als een straf voor Israël maar *'dat tot eer strekt van Israël, Uw volk'* (Lucas 2: 32). Hoe mooi is het in de context van Kerstmis, om **deze oorspronkelijke kijk** op de zaken **terug te plaatsen in het centrum van de aandacht van de Kerk**, omdat dit uiteindelijk in vervulling zal gaan, want niets en niemand kan verhinderen dat Gods plan op de door Hem vastgestelde tijd zal worden vervuld. Op zekere dag zal **Christus** ook inderdaad zowel *'een licht voor de heidenen'* zijn als *'eer van Zijn volk Israël'*, zoals hij dat nu al rechtmatig is. De woorden van Simeon zijn niet alleen maar een wens, maar een profetie.

Pater Raniero Cantalamessa is in 1980 aangesteld als **prediker voor de pauselijke huishouding**, in welke functie hij nog steeds dient en wekelijks preekt tijdens de Advent en de Vastentijd in aanwezigheid van de paus, kardinalen, bisschoppen etc. Hij is lid van de **Katholieke delegatie voor de dialoog met de Pinksterkerken** en een bekende conferentiespreker. Dit artikel is een extract uit zijn boek **'The Mystery of Christmas'**, pagina's 94-102 (St Paul's Publications). Voor verdere informatie over de Messiasbelijdende Joden kunt u kijken op de website van **Toward Jerusalem Council II: www.tjcii.nl** Er is ook een internationale website **www.tjcii.org** TJC-II is een Joods/christelijk initiatief dat is gericht op de genezing van de **eerste grote scheuring**.

Het herstel van de Joodse staat: een kans voor de Kerk

door pater Raniero Cantalamessa

Een bekering naar Israël toe

Dit was mijn ervaring enkele jaren geleden tijdens mijn tweede pelgrimstocht naar het Heilige Land. Het eerste wat ik mij nog onderweg realiseerde, was dat **ik als christen niet de gevangene kon blijven van het politieke oordeel dat de wereld over Israël heeft**. Ik had de plicht dit volk lief te hebben, omdat Christus, naar zijn menselijke afstamming tot dit volk behoort. Ik zou hen moeten liefhebben zoals Jezus, Maria, de apostelen en de gehele vroege Kerk, die van Joodse afkomst was, dat deed. Het was een soort bekering naar Israël toe zoals ik nog nooit eerder had ervaren en, zoals alle bekeringen, **bewerkte dit een verandering van mentaliteit en van hart**.

Verzoening tussen Israël en de Kerk

Als Christus de heerlijkheid van Zijn volk Israël is, dan moeten wij christenen er alles aan doen om de hindernissen te verwijderen die Israël tegenhouden om dat te erkennen. Het eerste en belangrijkste obstakel dat verwijderd dient te worden, is wat Paulus de *'vijandschap'* noemt, die gebaseerd is op wederzijds onbegrip en rancune, welke Jezus door zijn dood aan het kruis heeft afgebroken (Efeziërs 2:14), maar die nog altijd moet worden opgeruimd na alles wat in de laatste twintig eeuwen sinds de opstanding van Jezus heeft plaatsgevonden. Paulus leert ons dat de beste weg om te komen tot verzoening tussen Israël en de kerk die van liefde en respect is. *'Ik zou bijna bidden zelf vervloekt te worden en van Christus gescheiden te zijn, omwille van hen de Israëlieten, die God als zijn kinderen heeft aangenomen... en waaruit Christus is voortgekomen'* (Romeinen 9:1-5).

Christenen dienen Israël lief te hebben

De Joden zijn van hetzelfde bloed als Jezus en er staat geschreven: *'niemand haat ooit zijn eigen lichaam'* (Ef. 5:29). **Christenen moeten Israël echter niet alleen liefhebben in een terugkijken, maar ook in een vooruitkijken**; niet alleen voor wat zij zijn geweest, maar ook voor wat zij nog zullen zijn. Paulus zegt dat hun val niet voor eeuwig is, want *'God is bij machte hen opnieuw te enten'* (Rom. 11: 23). *'Als God zich met de wereld heeft verzoend toen Hij hen verwierp, wat zal Hij dan, wanneer Hij hen opnieuw aanvaard, anders teweegbrengen dan hun opstanding uit de dood?'* (Rom. 11:15). Simeon zegt dat *'velen in Israël door Hem ten val zullen komen of juist zullen opstaan.'* (Lucas 2:34), wat uitgelegd kan worden als eerst de val en dan de opstanding van Israël.

De Kerk dient de Joden lief te hebben

Op die reis schonken deze gedachten mij onverwachts de innerlijke zekerheid dat de Kerk een verantwoordelijkheid heeft ten opzichte van Israël. Zij is op een unieke wijze verantwoordelijk, anders dan alle andere mensen. Alleen de Kerk behoedt en bewaart in haar hart Gods project voor Israël. Deze geloofsverantwoordelijkheid vereist van de Kerk dat zij de Joden liefheeft, op hen wacht en, zoals zij al doet, vergeving vraagt, dat zij in bepaalde tijden de ware Jezus voor hen verborgen heeft gehouden, de Jezus die hen liefheeft en die hun *'heerlijkheid'* is.

Nieuwe tekenen in de Kerk

In dit licht kunnen we de nieuwe tekenen begrijpen die we in de Kerk ervaren, zoals het document *Nostra Aetate* van het 2e Vaticaans Concilie, **het bezoek van de Paus aan de Joodse synagoge van Rome**, waarbij hij de Joden aansprak als 'oudere broers' en, tenslotte, de regels die vanuit Rome zijn opgesteld om **uit de christelijke catechismus en preken al die elementen en uitdrukkingen te verwijderen**, die beledigend kunnen zijn voor de Joden en die niet voortkomen uit een gelovig gebruik van het Woord van God.

God heeft hen het land gegeven voor eeuwig

Samen met deze verantwoordelijkheid is er nog iets dat betrekking heeft op de huidige situatie van Israël als volk en als natie. Over hun huidige situatie kunnen allerlei menselijke en politieke oordelen gevormd worden en tevens allerlei theologische en geloofsoordelen. Hier treffen we een heel scala aan van verschillende meningen. Het onopgeloste palestijnse probleem maakt van deze politieke oordelen eerder een veroordeling van Israël dan een goedkeuring. Maar, zoals ik al eerder vermeld heb, mogen christenen niet stoppen bij deze politieke of diplomatieke oordelen. Er is een theologische dimensie aan dit probleem, welke alleen de Kerk kan aanvoelen. Wij delen met de Joden de bijbelse zekerheid dat **God hen** het land Kanaän **voor eeuwig** heeft gegeven. (Genesis 17:8, Jesaja 43:5, Jeremia 32:22, Ezechiël 36:24, Amos 9:14). *'De genade die God schenkt neemt Hij nooit terug, wanneer Hij iemand roept maakt Hij dat niet ongedaan.'* (Romeinen 11:29)

De terugkeer van Israël naar het land

Met andere woorden, **wij weten dat God het land aan Israël heeft gegeven en er staat nergens vermeld dat Hij het voor eeuwig weer heeft teruggenomen**. Kunnen wij als christenen uitsluiten dat de terugkeer van Israël naar het land van hun vaderen, die we in onze dagen zien plaatsvinden, niet op een of andere manier verbonden is met deze door God voorziene orde die betrekking heeft op het

uitverkoren volk en die uitgevoerd wordt, ook al is het met menselijke fouten en excessen, zoals dat ook in de Kerk zelf gebeurt?

Israël moet een volk zijn

Als Israël als geheel op een dag het Nieuwe Verbond zal binnengaan - Paulus vertelt ons dat zij dat niet zullen doen met een paar tegelijk, maar als geheel volk, als eeuwig levende 'wortels' - **als Israël dan als volk zal binnengaan, dan moet het ook een volk zijn, dan moet het ook een eigen land hebben**, een organisatie en een stem temidden van de andere volken op aarde. Het feit dat Israël door de eeuwen en vele historische ontredingen heen een etnische eenheid is gebleven, is op zichzelf een teken van een bestemming die niet is afgebroken, maar die op vervulling wacht. Veel volken zijn door de eeuwen heen uit hun land verdreven maar niet één daarvan is in staat geweest om in haar nieuwe situatie als volk intact te blijven. Met dit feit geconfronteerd kunnen we niet anders dan de woorden van God te herinneren in *Jeremia 31:36*: *'Pas als deze orde ophoudt te bestaan (zon, maan, sterren, zee) – spreekt de HEER – bestaat ook Israël niet meer, is het niet meer voor altijd mijn volk'*.

Christenen moeten dit mysterie begrijpen

Zelfs het kruis dat Israël op haar schouders gedragen heeft is een teken dat God voor haar een 'opstanding' aan het voorbereiden is. De Joden zijn zelf niet in staat dit teken in hun geschiedenis volledig te bevatten, omdat zij nog niet volledig de gedachte aanvaard hebben dat de Messias dat alles moest lijden *om zijn glorie binnen te gaan* (*Lucas 24:26*) maar **wij christenen moeten het begrijpen**. Toen Edith Stein de tragedie zag die de Nazi's voor haar volk aan het voorbereiden waren, schreef zij: *'Daar onder het kruis begreep ik de bestemming van Gods volk. Ik meende dat degene, die zich hier van bewust zijn, moreel verplicht zijn het op zich te nemen in naam van al die anderen'*. En in werkelijkheid nam zij het zelf op zich, in de naam van al die anderen.

Bekering van zowel Israël als de Kerk

Daarom waakt de Kerk over deze tekenen zoals: *'Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en bleef erover nadenken'* (*Lucas 2:19*). De Kerk kan niet teruggaan en de kenmerken van het oude Israël overnemen, met haar sterke band tussen volk, land en geloof. Wat nodig is, is dat Israël ingaat in en deel wordt van het Israël naar de Geest, zonder op te houden om ook Israël te zijn naar het vlees. Zo kan Paulus, samen met allen die van het oude naar het nieuwe verbond zijn overgegaan, zeggen: *'Zijn zij Hebreeën? Dat ben ik ook. Zijn zij Israëlieten Dat ben ik ook. Zijn zij nakomelingen van Abraham? Dat ben ik ook'* (*2 Kor. 11:22*). Alleen in Christus wordt